FILOSOFIA IUBIRII - LACRIMI

Sorin Cerin

SORIN CERIN

FILOSOFIA IUBIRII -LACRIMI

Poeme filosofice

2017

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1546312024

ISBN-10:
1546312021

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

Cuvânt înainte

Dragi cititori,

M-am gândit că ar fi bine să încep cu un Cuvânt înainte la acest volum de poeme, în care să inserez, câteva poezii pe care le-am scris în urmă cu mai mulți ani, care-mi sunt foarte dragi, și care au fost publicate în alte volume de poezii, dar într-o formă diferită de cea finală de acum.

Pentru poemele *Te iubesc dincolo de mine*, *Ai să înțelegi*, și *Fum de țigară*, am decis ca forma lor finală, de referință, să fie aceasta, publicată acum, în Cuvântul înainte al volumului, Filosofia Iubirii – Lacrimi, unde încerc să creionez, poetic cei drept, câteva teme filosofice care mă preocupau, cum ar fi raportul relațiilor ontologice și gnoseologice ale Iubirii cu Iluziile Vieții și ale Morții.

Volumul de față poate fi citit atât în nota unei lucrări de filosofie cât și în aceea a unui volum de poezie de dragoste, la fel cum pot fi citite de altfel și alte volume de poezie filosofică de ale mele, care tratează Iubirea, cum ar fi volumele:
Memento mori,

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII -LACRIMI

-poeme filosofice-

Adresa unei cești de cafea,
Umbrele Inimilor,
Parfum de Eternitate,
Legendele Sufletului,
Inimă de piatră amară,
care sunt de fapt volume de poezie filosofică ce pot fi abordate în note distincte, cum ar fi cele ale filosofiei sau ale iubirii.

Iar acum vă invit să lecturați înainte de volumul *Filosofia Iubirii-Lacrimi,* trei poezii de dragoste, pe care le iubesc în mod deosebit,

Acestea sunt:

1) *Te iubesc dincolo de mine*
2) Ai să înțelegi
3) Fum de țigară

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

1) Te Iubesc de dincolo de mine

Și dacă m-aș îneca în ochii tăi,
Cine mi-ar descoperi trupul inimii mele?,
Ce a bătut atât de dureros pentru tine,
Înger al iubirii.

Nu cred că ai reuși vreodată să înțelegi,
Moartea unui singur Cuvânt,
Din marea noastră Iubire,
A cărui suflare s-a pierdut sub pașii,
Uitării tale.

Și dacă aș reuși să părăsesc,
Gândurile tale,
Chiar crezi că norii nu mă vor plânge niciodată?,
Că Soarele nu mă va arde cu foc de amintire,
În Inima ta?

Chiar crezi că natura Cuvântului prin care te-am iubit,
Nu mai are lacrimile misterului prin care,
Era cândva o stea din tine,
Mereu a sufletului meu?

Ne-am întâlnit la margine de Destin,
Unde ploua cu Singurătate,
Eram atât de Adevăr unul de altul,

Încât nici oceanul privirilor noastre,
Nu putea fi mai singur și trist decât noi.

Și atunci am înțeles,
Că ne-am născut din Dorul de a muri împreună,
Mai vii cu fiecare Zâmbet ce ne unea mâinile,
Încătușate în Speranța,
De a fi una și aceeași Clipă,
A nemuririi,
Fiindcă până și îngerii noștri,
Se Iubesc,
În Paradisul de dincolo de noi.

Te iubesc!

2) Ai să înțelegi

Ai să înțelegi vreodată ce a fost un sărut?,
Când vei simți că sunt Steaua Destinului tău?,
Ce va cădea cu mine,
mai încolo de tine,
Cu o Moarte?

Ai să înțelegi vreodată ce a fost o îmbrățișare?,
Fără palmele Dorințelor noastre pierdute atunci în Amintire,
Fiindcă voi fi o floare din părul Gândurilor tale,
Ce nu vei dori,
Să veștejească niciodată.

Ai să înțelegi vreodată ce a fost un Cuvânt,
La tălpile căruia am îngenuncheat iubindu-ne,
Acolo unde voi fi Țărâna,
Ce-o vei călca cu dragostea Neputinței,
De a rămâne Urma Marii noastre Iubiri,
În Lumea Deșertăciunii.

Ai să înțelegi vreodată ce a fost când ți-am spus cât te iubesc?,
Văzând norii ce nu vor mai fi ai Vieții mele,
Ce vor plânge cu Lacrimile Privirii sfârșite din mine,
Spălând fața Inimii tale,
Cu o nouă Clipă,
Al unui alt Timp,

Fără de mine,
Încercând să te fac să zâmbești.

3) Fum de țigară

Prin fum de ţigară,
Se pierde părul tău în inima mea,
Răsfirându-se la fiecare bătaie de Destin.
Prin mine se descarcă,
Întreaga durere şi mirare a lumii,
Ştiindu-te din nou singură,
În imensitatea din tine,
Prin care te pierzi atât de departe.

Atunci vreau să te întreb?
Unde am uitat strada noastră,
La care colţ de moarte părăsit de noi?
Ai putea să ştii?
De ce eşti mai frumoasă atunci când plângi?
Sau de ce eşti o lacrimă,
Atunci când vorbeşti în mine?
Sau poate nu vrei să ştii,
Fiindcă preferi să te scurgi,
Pe obrazul Timpului,
Atât de pierdut din noi,
Care însoţeşte Moartea?

Îmi e dor de tine mai azi,
Mai acum,
Mai ca niciodată,

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

Mai ca mereu şi întotdeauna,
Dar aş vrea să aflu unde?
Aici atât de departe,
În imensitatea pierdută în haosul din mine?
Poate mult mai departe,
Decât sunt eu în Singurătatea ta?
Atunci când e spartă de răceala unei Lacrimi,
Ce se vrea Destin.
Dar vai,
Se prelinge pe obrazul acelui Timp,
Cu nume de despărţire.
Ce vreau să-l alung,
Fiindcă nu cred în Moartea care ne desparte,
Decât în Tine şi atât.
De aceea aş vrea să pot fuma din nou,
Pentru a privi cum părul tău,
S-ar pierde în inima mea,
Răsfirându-se la fiecare bătaie de Destin,
Prin fum de ţigară.

După lecturarea volumului *Filosofia Iubirii - Lacrimi*, am decis să atașez fără să scot ancorele, așa cum apare în forma lui orginală, articolul Sorin Cerin, din enciclopedia Metapedia, la data de 25 Aprilie 2017, pentru a putea face, pentru cei ce doresc, un periplu prin titlurile cărților scrise de mine sau prin notele critice dedicate acestora.

Vă mulțumesc,
Sorin Cerin

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

1) Lacrimi

Pașii de plumb ai Privirii,
încercau să-și spele Regretele,
cu Apa Morții unor Lacrimi,
pe care Surâsul isteric și trist,
al Amurgului însângerat,
o vindea la Preț de Viață,
Timpului otrăvit,
de atât de multă Uitare,
cu care acesta se îmbăta,
dorind mereu,
să pară mai tânăr,
în fața Eternității Clipei,
unde am locuit,
până când am căzut din Paradisul ei,
arși de Focul Sacru,
care nu ne putea înțelege Speranțele,
de a fi,
atât în buchetele de Flori ale Sufletului de Cer,
cât și în cascadele tumultoase ale Țărânii din noi,
în vuietul cărora,
 făceam dragoste,
fără să ne dăm seama,
că de fapt nu îmbrățișam altceva,
decât Pământul,
din care am fost clădiți,

care se depărta și el,
din ce în ce mai mult,
până când,
am rămas o Amintire,
uitată și ea,
în abisurile unui Univers al Despărțirii,
de noi înșine,
pentru totdeauna.

2) Târgul Norocului Pustiu

Învață-mă să iubesc,
Infinitul Zâmbetului,
Valurilor de Morminte,
ale Oceanului Iluziilor Vieții,
care zăbovesc pe talazurile,
Iluziilor Morții,
de noi înșine,
pierdute,
prin Cimitirele Privirilor,
pe care le-am ucis,
la sărbătoarea unor Zâmbete neînțelese,
de Lumea Pașilor,
pe care i-am regăsit,
în Târgul Norocului Pustiu,
unde ni se cereau drept plată,
Iluziile Fericirii,
prin care respiram,
Iubirea,
ce ne oferea,
Sărutul Nemuririi,
care curgea viu,
prin Sângele Cuvintelor,
pe care le rosteam,
Focului Sacru,
al Flăcărilor de Iubire,

din noi,
care ne ardeau de tare,
încât am devenit,
Vulcanul începutului de Lume,
pe care a creat-o Dumnezeu,
înfrigurat de răceala,
Universului,
propriilor Sale Gânduri.

3) Întregul Univers al unui Sărut

Pași de Plumb,
topiți la Focul Sacru al Iubirii,
încă mai călcați,
desculți de Amintiri,
Inimile rătăcite,
ale Pustiului Sentimental,
al Pasiunii,
prin care abia se târăsc,
CaravaneleTristeții,
care ne aduc Mirodeniile Amintirii,
unde eram undeva-cândva,
întregul Univers al unui Sărut,
pe care l-ar fi cumpărat,
din Târgul Sfârșitului de Foc Sacru,
al Iubirii,
până și Dumenzeu,
ca să creeze,
Iubirea,
pe această Lume,
a Păcatului Originar,
în care s-a împiedicat,
Destinul,
Iubindu-ne.

4) Frigul Zilelor Zeilor noștri

Eram atât de tineri,
încât Lacrima Universului,
ne-a înecat Eternitatea Clipei,
în care ne acopeream,
bătăile Inimii Destinului,
ca să nu ne fie răcoare,
de atât de mult Timp,
care avea să vină,
peste Frigul Zilelor Zeilor noștri,
pe care-i veneram,
iubindu-i cu ardoare,
știindu-i că ne vor Împreună,
deasupra Aripilor,
pe care zburam,
cu propriile noastre Singurătăți,
pe care până atunci,
nici unul dintre Visele noastre,
nu reușeau să le înfrângă.

5) În care ne vom spăla Moartea

Atunci când Stelele Destinelor plâng,
să știi că și-au pierdut Eternitățile,
din Ochii Cerului tău,
pe care vor cădea,
Ploile Deșetăciunii,
care ne vor învigora Despărțirea,
de Nesfârșirea Străinului din Noi,
nimicindu-ne Destinele Nemuririi,
în care ne-am fi ascuns,
de Iluziile Vieții și ale Fericirii,
de teama Despărțirii,
de noi înșine,
unde Săruturile Clipei,
propriilor noastre nașteri,
vor deveni,
Lacrimile unui Cer,
al Suferinței,
în care ne vom spăla,
Moartea.

6) Flăcările Dorului de Nemurire

Toate frunzele ruginite ale Destinului,
nu vor reuși niciodată,
să ne țină Despărțirile,
atât de departe de Visele Lacrimilor,
care plâng Eternitatea Zilei,
și acum,
unde ți-am întâlnit Iluziile Morții,
alături de Flăcările Dorului de Nemurire,
al Iubirii,
pe care ți l-am sărutat,
la onomastica Destinului,
care a devenit numai al nostru,
peste podul mistuit de Flăcările unei Iubiri,
ce a ars,
întregul Timp,
pe care ni l-a dat,
Dumnezeu Lumii,
pentru a deveni Nemuritori,
abia după,
ce vom fi trecut,
prin Moartea din noi înșine,
a Catedralei unui Sărut,
în care să ne înecăm,
Iluziile Vieții și ale Fericirii,
în Nașterea datoare Morții,

din noi.

7) Nimeni din Prezentul de Azi

Am să plec departe de Norii Cuvintelor,
ce-au început să plouă cu Regretele,
unor Suspine,
pe care Dumnezeu le-a vrut Păcate Originare,
atunci când a făcut Lumea,
Iubirii pe care ți-o port,
până dincolo de mine,
în valurile sugrumate de Orizontul,
căruia ne-am jurat,
Credința Iubirii,
căreia să-i construim,
Catedralele Nemuririi Sângelui Sacru,
din Inimile Cerului,
răstignit,
al Viitorului,
ce nu ne va reține,
decât valoarea piroanelor ruginite,
ale Clipelor Uitării,
care ne-au martirizat,
undeva-cândva,
Sufletele Cuvintelor,
ale căror Străini de noi înșine,
mai reușeau,
să iubească,
Adevărul Absolut,

al Amintirii,
în care ne-am înveșmântat,
Cimitirele de Gânduri,
pe care Nimeni,
din Prezentul de Azi,
nu le mai poate recunoaște,
ca fiind,
Iubire.

8) Virginitatea Speranțelor

Eram atât de mult Vis,
ascuns de Gratiile Ruginite,
ale Destinului,
încât am decis,
că eram prea tineri,
pentru a ne mai regăsi,
Eternitatea pierdută,
de dincolo de Naștere,
ascunsă în Vulcanul Zorilor unor Vieți,
ce pare că nici nu ne-ar aparține nouă,
atunci când sunt Zaruri de Cuvinte,
aruncate pe mesele Cazionurilor fără de Noroc,
ale unei Lumi,
alungată de propriul Creator,
care ne-ar fi greșit mersul,
Deșertăciunii,
din care ar fi plămădit,
pe Icoanele Privirilor,
în care ne-am pierdut,
Virginitatea Speranțelor,
de a ne fi regăsit,
Nemurirea Iubirii.

9) Știind că ar fi putut fi

Clopote de Cerneală,
scriu bătând Inimile Ceului,
pe coala de hârtie a Destinului,
povestea Iluziilor Vieții și ale Morții,
din cochilia Timpului,
care ne asurzește,
cu valurile Zilelor sale,
pe care trebuie să le înfruntăm,
loviți de vânturile năprasnice,
ale Amintirii,
ce ne ucide fiecare Eternitate de Clipă,
pe care o traversăm,
știind că ar fi putut fi,
undeva-vândva,
a noastră.

10) Își pierduse identitatea

Jocurile de culise,
 ale Iluziilor Fericirii,
zădărnicesc Voința Dumnezeului,
care ne-a încoronat,
 Eternitatea Clipei,
în Catedrala Sacră a Sufletelor noastre,
unde a îngenunchiat Iubirea,
să se roage,
 la Mântuirea Timpului,
care ne ruginea Zilele,
cu respirația lui,
 plină de Uitare și Amăgire,
pe care o simțeam,
 rece și neiertătoare,
în ceafa Cuvântului,
pe care ni-l jurasem,
că vom rămâne mereu,
 împreună,
iar acum își pierduse,
 identitatea.

11) Ochii pierduți ai Străinului din noi

Ne-am rispit aripile Clipelor de Nisip,
din Clepsidra spartă a Despărțirii,
în cioburile căreia ne-am tăiat,
până și venele Zilelor,
care mai sângerează și acum,
în Lacrimile Apusurilor singuratice,
reci și triste,
ale Valurilor,
care nu-și mai găsesc țărmurile Cuvintelor,
unde ne ascundeam,
undeva-cândva,
Iubirea,
furată pentru totdeauna,
de Ochii pierduți,
ai Străinului din noi.

12) Ce a mai rămas din noi

Când eram aceeași Lacrimă,
a Cuvântului Iubire,
 în care înotam împreună,
puteam traversa întreaga Eternitate,
a Visului,
pe care ni l-a dăruit Dumnezeul Pasiunii,
spre a ne hrăni,
cu Ochii lui de Libertate,
în care să alergăm,
umilind până și Orizonturile Nesfârșirii,
din Inima Timpului,
care și-ar fi dorit să ne țină,
 în Clipa Eternității sale,
neștiind că devenisem,
o Cometă a Fericirii,
care ne îndreptam,
sfidând toate Stelele Iubirii,
în care ne-am fi putut refugia,
către Țărâna din noi,
pe care ne-am prăbușit,
făcând dragoste,
până când totul,
 a devenit ceva banal,
pierzând pentru totdeauna,
Divinitatea care ne unea,

pentru a rămâne Lutul rece și inert,
al Uitării,
pe care,
până și Olarul Amintirii,
îl ocolește,
fiindcă știe,
că nimeni,
nu și-ar dori să mai bea Apa Vieții,
dintr-o astfel de cană,
făurită din resturile,
a ce a mai rămas din noi.

13) Ziua de Plumb

Racii Zorilor,
 sfârtecă cu cleștii Orizontului,
venele Gândurilor,
ce sângerează abundent,
peste Privirile triste și abătute,
ale Fericirii,
gătită să înfrunte Ziua de Plumb,
ce apasă Inimile Amintirii,
cu pașii ei grei de atât de multă Vină,
pe care i-a aruncat-o Existența,
în coșul unei Iubiri,
pe care-l ducea mereu la Târgul Viselor,
să-l vândă cu întreg Destinul,
care se afla în el,
dar Nimeni,
nu vroia să-l cumpere,
până când într-un târziu,
au venit Iluziile Morții,
și l-au luat pe nimic,
promițându-i un Cimitir de Cuvinte ale Iubirii,
cât mai impunător,
pentru Viitorul care se sinucise,
mai demult decât Trecutul,
în care ne-am fi întâlnit,
undeva-cândva.

14) Ghemul fără de Speranțe

Trunchiuri putrezite de Întrebări,
aduse la malul Prezentului,
de valurile Amintirilor,
care sfârtecă Dorul Cuvântului Iubire,
gol și părăsit,
mai demult decât Vremea Verighetelor,
din care a dispărut orice urmă de metal nobil,
al unor Priviri,
rămânând doar Rugina singură și tristă,
a Realității,
aplaudată de coșmarurile Anilor,
în care ne-am rătăcit Visele,
încâlcindu-le în Ghemul fără de Speranțe,
al Nimănui.

15) Paradisul pierdut al Pasiunii

Rătăcit printre Stelele Nemuririi,
unei Iubiri,
am încercat,
să mă prind de cerul Speranțelor tale,
chiar dacă era împotmolit în Țărâna,
Dorințelor trupești,
fiindcă doreai să dai viață,
Eternității,
neștiind că aceasta va aparține,
Iluziilor Morții,
din care ne-am sculptat Icoana,
unui Viitor la care să ne rugăm,
atunci când Pașii ne vor fi izgoniți,
din Pardisul pierdut al Pasiunii,
fără să știm,
că rugăciunea noastră a devenit,
o Religie a Suferinței,
pe care nu o vom putea scoate niciodată,
din catedrala Sufletelor,
noastre,
grele și descărnate,
care-și amintesc cu greu,
de ceea ce am fost noi,
odată.

16) Sufletul unei Lacrimi

Atunci când plâng Ochii de Cer,
peste Inimile ofilite,
ale trandafirilor Speranței,
și se deschid porțile Cuvântului Iubire,
încep să crească Amintirile,
sădite de Uitare,
la marginea de drum al unei Priviri,
care și-a regăsit,
în Sufletul unei Lacrimi,
Dorul,
pierdut printre hățișurile Despărțirii,
de noi înșine,
înainte ca Iluziile Vieții și ale Morții,
să vină,
pentru a bincuvânta,
Cimitirul Viitorului,
în care ne-am îngropat Pasiunea,
rănită de Orgoliile Timpului,
neiertător.

17) Filosofia Iubirii

Ți-am oferit buchetul,
 Eternității Florilor de Cer,
pe care l-am ținut,
 în mâna tremurândă a Destinului,
care te-a adus,
 la Altarul Universului Străinului din mine,
pe care am pariat amândoi,
că Filosofia Iubirii,
nu poate fi înțeleasă,
de Adevărul acestei Lumi,
care nu poate fi niciodată Absolut,
decât atunci,
când,
vom fi eliberați,
de toate Iluziile Morții și ale Vieții,
din care ne-am întrupat Cuvintele,
care nu se mai pot spune,
a doua Zi,
de când am devenit,
două Ființe pierdute în Banalitatea,
propriilor Experiențe,
pe care le-au Conștientizat,
ca fiind Normal,
și nu Iubire.

18) Campionii Viselor Împlinite

Pierdut printre Lacrimile Timpului,
care ne-au înecat,
Respirația Viitorului,
prin care porii Eternității,
răsăreau odată cu Zorii Sentimentelor tale,
pierdute,
sub Zăpada Zâmbetului,
pe care alunecam,
purtați de schiurile Speranțelor,
în care credeam,
că ne vor salva,
de pârtiile Despărțirilor,
reci și insensibile,
care ne urmăreau,
Lacrimile,
gata să se prăbușească,
în abisurile Deznădejdii,
pe care nici unul dintre noi,
nu le-ar fi dorit,
la Sosirea,
unde am fi vrut atât de mult,
să devenim Campionii Viselor Împlinite,
ale Nemuririi unei Iubiri,
ce nici măcar,
nu am observat,

cum ne aplauda de pe marginea,
propriului nostru Destin.

19) Spre lava Vulcanilor din noi

Picioarele Podului Visului nostru,
au început,
să devină din ce în ce mai șubrezite,
pe fruntea plină de Ridurile Speranței,
ale unei Iubiri,
pe albiile căreia,
ne-am fi dorit să navigăm,
pe Corabia de Speranțe,
a Norocului,
din lemnul căreia,
să ne aprindem Focul Sacru,
al Stelei Iubirii,
care să ne arate calea,
spre lava Vulcanilor din noi,
care să ne ardă,
toate Iluziile Morții și ale Vieții,
ale căror cioburi de clepsidre sparte,
ne tăiau Venele Nemuririi,
prin care navigam,
în brațele unui Destin,
al Dumnezeului Iubirii.

20) Încât și-a dorit

Atât de Singur,
era Dumnezeul Străinului din mine,
încât și-a dorit,
să-și clădească din Ochii de Cer,
ai Privirii tale,
întreaga Lume,
a Iubirii,
pe care am fi dorit să ne naștem,
Împreună,
cu Florile Cerului,
pe care să le culegem,
din Visele Adevărului Absolut,
al Cununiei,
dintre Sufletele Focurilor Sacre,
pe care le respiram,
călăuzindu-ne Destinele,
spre Nemurirea,
Stelei cu Lumina Divină,
care ne acoperea,
de toate Păcatele Originare,
ale unei Lumi a Deșertăciunii,
care nu ne aparținea,
Niciodată.

21) Sângele Visului nostru

Câtă Fericire,
să fi reușit să strângă Dumnezeu,
la recoltele Iluziilor Morții,
pe care le culegea cu minuțiozitate,
la fiecare Despărțire,
de Adevărul Absolut al Iubirii?,
pe care l-a alungat,
în Cimitirele Cuvintelor,
la Sensul cărora să ne închinăm,
Destinul,
fără să știm,
cum arătau cu adevărat,
în tinerețea Facerii Lumilor,
când nu mai erau niște cadavre,
care vroiau,
să ne arate,
doar Cavouri de Simțiri,
ce fremătau,
de Iubire și Sinceritate,
crezând că undeva-cândva,
le vom îmbrățișa menirea,
de a deveni,
Sângele Visului nostru.

22) Trenul Nesfârșirii cu orar șters

Respiră-mi Iluziile Morții,
Doamne,
ca să poți înțelege,
cât de mult mi-aș fi dorit,
să devin Adevărul Absolut,
al unei Iubiri,
pe care să nu o mai pierd,
ca de fiecare dată,
în gara fără nume a Destinului,
unde nu mai reușeam să urc,
în Trenul Nesfârșirii,
cu orar șters,
la care ne dădeam mereu Întâlnire,
pe fața ridată de Uitare,
a Casei de Bilete,
unde ni se vindeau Cuvinte pustii și goale,
a Păcatelor Originare,
care știam,
că era tras,
de locomotiva Clipei Eternității,
la care mi-aș fi dorit atât de mult,
să devin acarul Privirii,
Ochilor tăi de Cer,
pe care să-i țin la pieptul Inimii,
Nemurii,

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII -LACRIMI
-poeme filosofice-

Stelei Destinului nostru.

23) Atunci când va lăcrima Cuvântul

Să știi că atunci,
când va lăcrima Cuvântul,
pe care l-am dăruit,
Iluziilor Morții și ale Vieții noastre,
voi alerga pe aleile pline,
de Viermii Uitării,
din Cimitirele Viselor,
care se descompun,
în Respirațiile,
reci și insensibile,
ale Uitării,
încercând să prind,
Stelele Destinelor,
din porii Speranțelor,
în Inimile cărora,
voi încerca să mă ascund,
pentru a-ți găsi Lumina Divină,
pe care să o înțelegi,
ca fiind,
Religia Nemuririi unei Iubiri,
care nu va răsări nicăieri în altă parte,
decât în grădina Sufletului tău,
din care mi-aș fi dorit,
să-mi clădesc,
unica Catedrală a Nemuririi,

în care credeam,
ca fiind Ochii Sufletului de Cer,
în care să-mi trăiesc,

Patimile Existenței,
alături de tine.

24) Lasă-mă să cred în tine

Rispește-mi Doamne,
și ultimii bani ai Viselor,
la Jocurile de noroc orb ale Destinului,
dar lasă-mă să Cred în tine,
chiar dacă ești în Realitate,
ultimul borfaș al acestei Lumi,
lipsite de Speranța,
Ochilor de Cer ai Fericirii,
în care să-mi răcoresc Iluziile Morții,
care mă ard cu fiecare Eternitate de Clipă,
pe care o pierd,
fără să vreau,
la masa putrezită și ratată,
a unui Destin,
din lemnul Cuvintelor cărora,
nu-mi voi putea construi niciodată,
un Refugiu al unei Iubiri,
sub streașina căruia să mă ascund,
de Iluziile Vieții.

25) Ne otrăvesc Amintirile

Zâmbete înpietrite,
zac reci și insensibile,
prin Cimitirele de Cuvinte,
la gardurile cărora,
Lacrimile încă își mai usucă,
Ridurile Timpului,
atât de neiertător,
cu Distanța,
dintre Iluziile Vieții și ale Morții,
care ne otrăvesc Amintirile,
strigătelor surde,
pe care nici o Stea,
nu mai poate să la audă,
pentru a ne străluci din nou,
Calea Destinului,
pe care am alergat împreună,
undeva-cândva.

26) Obiecte Pierdute

Resturi de Clipe,
murdare și mototolite,
zac aruncate,
la malurile Venelor Sângelui,
din Privirile Apusurilor noastre,
pentru a fi spălate și reașezate,
în garderoba burdușită,
cu Iluzii ale Vieții și Morții,
din Șifonierul Amintirii,
pe care l-am dat pe nimic,
Magazinului de Obiecte Pierdute,
simțind că nu ne mai aparținea,
pentru a face din el,
Sicrie de Cuvinte,
cât mai frumos lustruite,
ce vor fi așezate,
în Vitrina Pompelor Funebre,
ale Uitării.

27) Așteptându-mă pentru totdeauna

Atât de tânără era Vremea,
când ai ales să pleci,
pe munții Iluziilor Morții,
de unde nu te-ai mai întors, niciodată,
fiindcă alături de tine,
s-a cățărat și Timpul,
care s-a îndrăgostit atât de tare,
de Visele care-ți zâmbeau în Ochii de Cer,
încât și-a aflat Eternitatea lui în ei,
navigând spre Nesfârșit,
până la Steaua Destinului nostru,
pe care ai aprins-o,
așteptându-mă,
pentru totdeauna.

28) Așteptăm să ne salveze

Vise zdrobite,
de Pașii grei ai Absurdului,
pe care ne biciuim Iluziile Vieții,
să meargă cât mai departe,
prin ținutul întunecat și rece,
al Iluziilor Morții,
de la care așteptăm,
să ne salveze,
din închisorile propriilor Trupuri,
de Cuvinte,
ale căror înțelesuri,
se îneacă mereu,
în Sângele Speranțelor,
de a fi o singură Stea,
din care să privim Timpul,
ca pe un Șarpe,
străin și dizgrațios,
care ar fi putut,
să ne muște cu veninul Anilor săi apăsători,
pe care Existența i-ar fi montat ca și zăbrele,
la Ferestrele Iubirii noastre.

29) Clepsidrele Destinului

Am sculptat,
din zăpada imaculată a Fericirii,
o Lacrimă,
în care să înotăm,
cât mai aproape de noi înșine,
până când fierbințeala Trupurilor unor Cuvinte,
pe care le-am găsit dispuse,
să ne găzduiască,
ne va topi,
Privirile Zorilor Luminii Divine,
din noi,
pentru a le transforma,
în Eternitatea unei Clipe,
pe care să o bem însetați de Iubire,
pentru totdeauna,
din Clepsidrele Destinului,
care nu se vor sparge,
niciodată.

30) La Porțile cărora

Am alunecat,
pe treptele roase și lunecoase,
ale Destinului,
direct în brațele reci și insensibile,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a naviga,
pe valurile tăioase și lipsite,
de Remușcări,
ale unor Zile,
ce par a fi avortate,
până și de Timpul ce le-ar fi născut,
atât de glaciale și neprimitoare,
în Inimile noastre,
părăsite de propriile Clipe,
la Porțile cărora,
băteau neîntrerupt,
Amintirile,
de a redeveni,
noi înșine,
Iubire.

31) Sângele Răsăritului

Spinii Regretelor au întârziat în Noaptea,
Lacrimii,
în care ne-am înecat Gardurile Viselor,
unde am rămas atârnați,
fără să le putem trece vreodată,
pentru a deveni Sângele Răsăritului,
din Venele Luminii Divine,
a Iubirii,
pe care ne-am fi dorit să o respirăm,
hrănind-o cu Speranțele Adevărului Absolut,
al Dragostei,
pe care doar Aripile Frânte,
ale Cuvântului în care ne ascundeam,
de Banalitate,
îl cunoștea,
fără ca să-l putem lua cu noi,
atunci când ne-am prăbușit,
în Lumea indiferentă a Realității,
dintre pereții lui de Suflet,
care erau Privirile noastre.

32) La fel de nepieptănați

Eram pe strada Existenței,
la fel de nepieptănați,
de eternitățile Clipelor,
ca întodeauna,
încercând să ne tăiem calea,
prin felia de pâine a Orizontului,
care devenisem,
fără să ne dăm seama,
că acesta era atât de înfometat de noi,
încât și-ar fi dorit,
să ne sărute Zorii Viselor,
pentru totdeauna,
fără ca aceștia să încărunțească vreodată,
în brațele unei Zile,
a cărei Furtună de Iluzii ale Morții,
nu ne-a înțeles niciodată,
Remușcările,
care ne-au despărțit,
Lacrimile Fericirii,
de cele ale Suferinței,
în brațele căreia am căzut,
cu tot cu Amintirea,
unei Nemuriri,
care ne-ar fi putut aparține.

33) Soarele cald al Zâmbetului

Fiecare stea,
din lacrimile Destinelor,
își scrie propria scrisoare de Iubire,
către Iluziile Morții,
pe care speră să le înșele,
cel puțin cu o Privire,
furată din rătăcirea Eternității,
care încă își caută calea,
spre Inima ta,
cucerind noi buruieni de Vorbe Goale,
pe care le-a tăiat,
cu Soarele cald,
al Zâmbetului,
alungând cimitirele de Singurătăți,
care ne înțepau,
frunțile Viselor,
de a rămâne împreună,
fie și sub zodia Iluziilor Vieții,
care ne-a născut,
Fericirea.

34) Și au câștigat

Câtă libertate să fi murit,
în Privirea Eternității Clipei tale,
încât a trebuit să-ți faci,
Îmbrăcămintea Sentimentelor,
din textura Iluziilor Morții,
pe care au pariat,
toate Suferințele acestei Lumi,
ca pe ultima lor șansă,
de a mai exista,
-Și au câștigat!,-
atât de multe Zile,
din Iubirea noastră,
încât au ajuns să ne sugrume,
și cele câteva Priviri,
care ne-au mai rămas,
din Sângele Cuvintelor,
în ale căror Eternități,
am crezut,
îngenunchind,
la tălpile Viselor acestora,
crezând că ne vor purta și pe noi,
până dincolo de Iluziile Fericirii,
care ne-au mai rămas,
drept hrană,
a Uitării de noi înșine,
în portofelul peticit,
de atât de multe Promisiuni,

pe care nici unul dintre noi,
nu le-a mai putut ține.

35) O Lume întreagă a Eternității

Am atât de mult Timp,
pierdut,
prin buzunarele Eternității Clipei,
Privirii tale,
încât nu mai pot nici să-mi amintesc,
câte Veșnicii,
s-au scurs în Lumina Divină,
a unei Amintiri,
care ni s-a înecat sfioasă,
la margine de Destin,
strigându-mi în zadar,
după ajutor,
fără a reuși vreodată să-i întind,
un singur Rid,
înflorit pe fruntea,
vreunui Sentiment,
uitat de Lumea,
Ochilor tăi,
din care Dumnezeu a clădit,
o Lume întreagă,
a Eternității.

36) Spre a deveni Eterni

Să-mi spui câte Inimi,
are Zâmbetul Veșniciei,
Ochilor tăi?,
prin care Zorii Singurătății,
vor să-și încropească,
acoperișul unei Amintiri,
sub care să se adăpostească,
de Viitorul,
în care nici un Orizont,
al Iluziilor Morții,
n-ar fi crezut,
fără cimitirele de respirații ale Destinelor,
care nu ne lăsau să ne murim,
Timpul,
spre a deveni Eterni.

37) Atât de otrăvite

Cine erau Ochii de plumb ai Visului,
unui Dumnezeu?,
în ale cărui Priviri,
ne-am născut Religia Iubirii,
care ne-a răstignit,
pe crucile războaielor unei Lumi,
în care am fi vrut,
să ne ascundem Eternitatea,
neștiind,
că era mai de demult vândută,
decât propria noastră Existență,
Iluziilor Morții?,
din care și azi încercăm să ieșim,
înecați în mlaștinile Speranțelor,
pe care ni le-au dăruit,
ca flori ale Sufletelor,
atât de otrăvite,
Destinul.

38) Stofa Viitorului

Ispită de Existență,
mi-ai ademenit Nașterea,
printre rădăcinile Iluziilor Morții,
de care mi s-au încâlcit Zilele,
promise de către Destin,
la Târgul Nimicniciei,
unde Cimitirele de Iubiri,
cumpărau Stofa Viitorului,
 la metrajul încâlcit,
 al Întrebărilor,
 ale căror Răspunsuri,
erau în funcție de cât de multe,
 Iluzii ale Fericirii înflorate,
se aflau,
pe țesătura sa colorată,
cu cavourile unor Sentimente,
în care ne vom afla odihna veșnică,
ce va consta,
în frumusețea și trăinicia acestei Lumi,
prin care ne-au rătăcit Amintirile,
ale căror Veșnicii,
nu le vom mai afla niciodată.

39) Fântâna Dorului

Eram o stradă neterminată,
călcată de pașii desculți ai Depresiei,
care-și spăla Lacrimile,
în Iluziile Fericirii,
cumpărate atât de scump,
de Vise,
încât au sărăcit de tot,
pierzând până și ultimele monede,
ale Iubirii,
pe care le-au aruncat,
în Fântâna Dorului,
spunându-și ultima dorință,
în razele strălucitoare,
ale Iluziilor Amintirii.

40) Torța unei Stele

Speram ca Iluziile Morții,
să ne lase o fărâmă de Eternitate,
din care să ne clădim,
Castelul Focului Sacru,
ce ardea în noi,
mistuind-ne până și strămoșii,
care recunosc că au trăit undeva-cândva,
pentru a ne avea unul pe altul,
în zorii mistuiți de către Destinul,
ce pare a ne fi înțeles,
Nesfârșirea Sărutului,
în care ni se pierdea tăcută și înflăcărată,
întreaga noastră Lume,
care ne ardea,
atât de tare,
încât am devenit Torța unei Stele,
care aprindea întregul Cer,
al Iubirii,
pentru care a muncit atât de mult Dumnezeu,
în Creația Sa.

41) Destin Ghinionist

Ce-ar putea fi mai adevărat,
mai infernal,
mai profund,
decât poezia unei Iubiri,
care se luptă cu patimile Cerului,
pierdut în nesfârșirea Privirii,
ale cărui ploi de lacrimi,
încă n-au învățat să înoate,
peste Orizonturile,
care-l învăluie,
fără să se poată împotrivi,
Nopții,
care ascunde Amintiri,
prin cotloanele unui Univers,
pe care l-a pierdut Dumnezeul Sărutului,
la jocurile de Noroc,
ale Destinului Ghinionist.

42) Credința unui Pustiu

Puteam oare să-mi desprind,
Clipa Eternității,
Zâmbetului tău?,
de Eternitatea rănită a Lumii,
pe care aș fi dorit să o pansez,
în Spitalul Promisiunilor,
pe care l-am ridicat împreună,
bandajați de Visele răsculate,
pentru frustrarea,
de a nu mai fi alături de noi,
Viitorul,
căruia i-am fi jurat,
Credința unui Pustiu,
pe care nu l-am înțeles niciodată,
de ce stă abătut la colțul străzii,
propriului nostru,
Destin.

43) Ochi de Cer

Sărută-ne Doamne Mântuirea,
de care avem atât de multă nevoie,
pentru a ne hrăni Iluziile Morții,
pe care le-am cumpărat,
la prețul Iluziilor Vieții,
care ne țin în sclavia,
fructului oprit,
al Iubirii,
pentru a ne respira Păcatul Originar,
al Frumuseții,
Ochilor de Cer,
pe care sufletul Nemuririi tale,
îl sădește,
dincolo de mine,
și de tot ce poate fi Conștiința,
unei Simțiri,
 din care ne-am făurit,
Veșmântul,
Eternității,
unei Iubiri.

44) Sărutul Iluziilor Fericirii

Niciodată n-am avut bani,
pentru a ne cumpăra Clipe,
la Piața Timpului,
care ne-a reținut,
fiindcă i-am fi furat,
de la raionul metrajelor fără de sens,
Eternitatea,
care oricum nu se putea măsura,
pe numărul Veșmintelor,
Promisiunilor și Viselor,
Iluziilor Morții noastre,
care orice ar fi fost,
ne strângeau,
la umerii Destinului,
care nu vroia să ne lase,
să ne îmbrățișăm,
așa cum ar fi reușit,
să o facă Sărutul,
Iluziilor Fericirii,
pe care le-am lăsat,
să ne devină,
Istorie.

45) Destinul Iluziilor Morții

Sunt atât de departe,
de Tine Doamne,
încât am înțeles,
că Ochii Tăi,
ar trebui furați din Icoanele Iubirii,
pe care le-am îmbrățișat,
la pieptul Păcatului Originar,
din catedralele Sufletelor,
Săruturilor noastre,
prin care ne-am strâns Iubirea,
în brațele Privirilor,
ale căror Suspine,
abia se mai puteau ține pe picioare,
de atât de mult Plumb al Remușcărilor,
care se ni se scurgea prin venele Viselor,
ce ne trăgeau,
în adâncurile Apei Iluziilor Vieții,
în care ne-am înecat pentru totdeauna,
Destinul Iluziilor Morții,
în care nici unul dintre noi,
nu mai credeam,
mai demult de când,
știam că poate exista cu adevărat,
Fericirea Iluziilor Eternității.

46) Fără Iluziile Morții sau Vieții

Te rog unge-mi felia mea de Cer,
cu Zâmbetul Clipelor tale,
în care mi-am înecat Destinul,
pentru a-ți fura Eternitatea Ochilor,
din care vreau să-mi făuresc,
Cuvântul magic,
pe nume de Iubire,
prin care Dumnezeu a născut Lumea,
pe care aș dori să ți-o dăruiesc,
fără Iluziile Morții sau Vieții,
din care ne sunt făurite cărămizile,
Viitorului,
ce ne obligă să ne făurim,
casa Sufletelor,
din ele,
neștiind că suntem o catedrală a unui Sărut,
din care ne-am împletit,
Veșmintele Nemuririi,
în care nu poate să creadă Nimeni,
în afară de noi,
și Nemurire.

47) Pe rugul unui Viitor

Păzește-mi aripa rănită,
a Împlinirii,
de Cerul Sufletului tău,
în care mi-am secat Iluziile,
Morții, Vieții și ale Fericirii,
sperând că pot să-ți dăruiesc,
Nemurirea,
Sărutului Eternității,
pe care l-a uitat de-atât de mult Timp,
Dumnezeul Iubirii,
pe rugul aprins al Deșertăciunii,
ce ne arde pe Inima Focului Sacru,
al Apusului,
Viitorul,
care ne-a despărțit,
de Lacrima,
ce încă mai plânge în noi înșine,
cu Jarul Amintirilor,
care ne mistuie,
Destinul,
pe rugul unui Viitor,
al Nimănui,
de Iubire și Dor.

48) Propriul nostru Paradis

Am putea vreodată să nu mai fim noi?,
cei cărora Lacrima Eternității,
le-a plâns la pieptul Clipei Netrecătoare,
al unui Sânge,
ce nu mai putea nici curge,
pe obrazul pătat al unui Timp,
pe care încercam să-l ștergem,
cu rugina Amintirii,
pe care ne-a dat-o,
Iubirea unui Dumnezeu al Nimănui,
din care ne-am făurit Icoane,
pe care să le purtăm,
la gâturile sugrumate ale Suferințelor,
din care credeam,
că ne vom făuri undeva – cândva,
propriul nostru Paradis,
al Nemuririi,
în Steaua căreia să ne ascundem,
întregul Cimitir al Cuvântului,
din care am fost plămădiți,
la Creația Păcatului Originar,
care credeam fals,
că nu ne putea aparține și nouă.

49) La un preț de nimic

Zidește-mi Eternitatea,
în Sângele Zorilor tăi,
fără de care n-aș putea să-mi respir,
Iluziile Vieții și ale Morții,
Cuvântului Facerii,
acestei Lumi,
care simt că se ascunde,
în Pașii Clipei,
pe care am călcat-o împreună,
la altarul Speranței,
în pragul ușii Destinului,
care ni se deschidea abătută,
la rugămintea,
Sufletului Cheilor Ruginite,
ale Jurămintelor,
ce păreau că nu mai au putere,
să ne deschidă,
Nemurirea,
în care să ne refugiem,
întreaga noastră,
Iubire,
vândută pe taraba Iluziilor Fericirii,
la un preț de nimic.

50) Funia Destinului

Leagă-mă cu lanțurile Eternității,
de Sărutul Privirii tale,
până când Timpul se va lăsa învins,
pentru totdeauna,
în Lumea Păcatelor Originare,
din care Iluziile Morții,
și-au făurit inele de logodnă,
pentru a ne celebra,
Suferințele Iluziilor Vieții,
pe care le-au cerut în căsătorie,
la Porțile Cimitirelor de Vise,
din care vroiam să ne împletim,
Funia Destinului,
de care să ne spânzurăm Clipa,
a cărei Eternitate,
încă ne mai ținea în Viață,
Moartea,
prin care am fost obligați,
să o înfiem odată cu nașterea,
Deșertăciunii,
Iluziei Fericirii noastre.

51) Din resturi de Cuvinte

Resturi de Cuvinte,
zac aruncate la Ghena de Gunoi a Uitării,
unde s-ar mai fi putut hrăni,
atâtea Eternități de Clipe,
dintre care,
ne-am fi putut alege și noi una dintre ele,
oricât de infidelă sau josnică ar fi devenit,
la început de drum,
al Iluziilor Morții,
pe care le-am aruncat,
în adâncurile Uitării,
care le-ar fi spălat tălpile,
obscene și murdare de atâtea Iluzii ale Vieții,
până ce ar fi devenit,
din resturi de Cuvinte,
Religia Iubirii,
Ochilor în care ne-am regăsit,
din care ne-am fi construit Nemurirea,
propriei noastre Stele,
care ne-ar fi regăsit Destinul pierdut,
de mai bine de o Nesfârșire,
de Sărut,
în care să ne pierdem,
întregul Adevăr Absolut.

52) Sărutul Fericirii

Ființă fără identitate,
a Dumnezeului lipsit de nume,
pe care te simt,
înlăuntrul Rătăcirii,
din mine însumi,
ce sălășluiești în Sărutul Fericirii,
lămurește-mi Existența,
dacă Veșnicia,
este Iluzie a Morții,
sau a Vieții?,
din care să să ne putem hrăni,
Clipa Iubirii,
pe care n-am reușit niciodată,
să ne-o legăm la Ochii pierduți ai Sufletelor,
din care să ne împletim,
cununa de Stele,
ai Spinilor Amintirii,
pe care să o așezăm,
pe fruntea Cimitirului unde ne-am îngropat,
Cuvântul Facerii,
tuturor Suferințelor acestei Lumi,
pentru totdeauna,
uitând de noi înșine.

53) Pentru a fi refolosite

Rămășițe de Cuvinte,
aruncate la gunoiul Existenței,
putrezesc asiduu,
pentru a fi refolosite,
ca materie primă,
la fabricarea alcoolului puternic,
din Lacrima Iluziilor Morții,
pe care suntem obligați,
să o bem,
până când rămânem definitiv,
în Uitarea totală,
de noi înșine,
nenorociții,
 care aveam impresia,
 că ne aminteam,
undeva-cândva,
cel puțin o firimitură din Adevărul Absolut,
al Conștiinței Lui Dumnezeu,
din care ne-am clădit vrând - nevrând,
propria închisoare a Iluziilor Vieții.

54) În Inima Stelei

Atinge-mi Sărutul Sufletului,
ca să-ți pot spune,
cât de mare este Nemurirea,
pierdută de la butoniera Iluziilor Morții,
de un Dumnezeu care ne-a părăsit,
în brațele unui Orizont,
care nu mai era al Destinului nostru,
pe care am fi vrut,
să-l împărțim frățește,
cu Fericirea,
care încă se mai ascunde,
adânc în Inima Stelei,
care ne luminează,
fruntea abătută a Sentimentului,
zgribulit de frigul Uitării,
care încă-și caută Iubirea,
ca să-i respire,
aerul înălțător și etern,
al Privirilor,
în valurile cărora,
simțim că ne înecăm,
toate Vremurile străbunilor noștri,
care s-ar fi născut,
pentru a ne afla noi aici,
pierduți în Clipa Eternă,

a Iubirii.

55) Inimile Ochilor de Cer

Smârcuri de Vise,
se răsucesc în mormintele Cuvintelor,
în care vroiam cândva,
 să ne ascundem,
Iubirea,
plecată pe calea fără de întoarcere,
a Sălciilor de Amintiri,
din care-și împletesc Suspinele,
Coșurile Amăgirilor,
 de pe obrazul Sărutului,
pline de Lacrimi,
aduse atât de greu,
de către Destin,
pentru a fi dăruite Uitării,
din Inimile Ochilor de Cer,
ce par a fi orbiți pentru totdeauna,
atunci când privesc adânc,
în Sufletele noastre.

56) Dumnezeu să ne scrie

Petale de Lacrimi,
împânzesc Ferestrele de Cer,
pe care vrem să le deschidem,
Viitorului,
ca să intre Vântul stelar de început de Lume,
care să ducă,
coala de hârtie sentimentală,
a Sufletelor,
spre Nesfârșirea Adevărului Absolut,
iar Dumnezeu să ne scrie,
cum să o mototolim,
pentru a nu ajunge,
sub pașii de plumb ai Regretelor,
care nu ne-ar lăsa,
să o pliem astfel,
încât să ne facem o pasăre,
ale cărei aripi,
să ne ducă,
dincolo de Iluziile Vieții sau ale Morții,
pe bolta unui Spațiu,
unde să nu existe nimic altceva,
decât,
Eternitate.

.

57) Inimile Mileniilor de Vise

Zori fără Lumina Divină,
a Ochilor de Cer,
prin care ne privim,
Eternitatea,
Tristeții unei Lumi,
pe care am fi dorit,
să o înveșmântăm,
în Fericirea,
de a rămâne împreună,
sfărâmând Inimile Mileniilor de Vise,
ale unei istorii a Iubirii,
pe care nici Dumnezeu,
n-ar fi crezut-o atât de măreață,
încât,
să aprindă Focul Sacru al Simțirii,
unui întreg Univers,
cu o singură Privire,
alungând Iluziile Morții,
pentru totdeauna,
în abisurile fără de capăt,
ale Uitării.

58) Devenind o Stea

Plouă mistuitor,
cu plumbul Suferinței,
peste Lacrimile Iluziilor Vieții și ale Morții,
sfredelindu-ne,
Sufletele încătușate,
de Fericirile Patimilor și Pasiunilor,
până dincolo de orice Conștiință,
pe care ar fi reușit,
să o creadă,
sau să o înțeleagă Iubirea,
chiar dacă știa că este mințită,
pe Căile Pașilor roși,
de Remușcări,
ai Stelelor,
care nu puteau să ne primească,
în Inimile lor,
fiindcă ne-ar fi ars Mediocritatea,
cu Focul lor Sacru,
de început de Lume,
unde trona Adevărul Absolut,
pe care încă mai sperăm să-l regăsim,
în Străinul Privirilor din noi,
care ne va da,
Flacăra Mistuitoare a Nemuririi,
ce va arde,
tot ce ne ține legați de această Lume,
devenind noi înșine,

o Stea.

59) Clipe rănite

Zori de cerneală,
umplu stilourile Așteptării,
pentru a scrie pe Ochii Cerului,
cu litere mari de Speranță,
Iubire.

Vârstele Timpului,
nu se mai pot ține pe picioare de Dor,
ți se târăsc pe brațele Spinilor,
ce săgetează Clipele rănite,
ale Amintirii.

60) Chiar dacă era al nostru

Garduri de Păreri,
stau neclintite,
peste Orizonturile încețoșate,
ale Zilelor cu Inimi de plumb,
din care și-a confecționat Dumnezeu,
săgeți care să taie carnea Timpului,
lăsând să țâșnească Sângele Amintirilor,
pe podeaua rece și încremenită,
în cimentul Gândurilor,
care ne biciuiesc Viitorul,
forțându-l să meargă mai departe,
chiar dacă și-a uitat potcoavele norocului,
pe frunțile pline de sudoare,
ale unui Trecut,
care nu mai vrea să se reîntoarcă,
pentru nimic în lume,
în brațele unui Sărut,
chiar dacă era al nostru.

61) Ploi de Amintiri

Atinge-mi Sufletul Iubirii,
pe care am ținut-o ascunsă,
pe aripile Ochilor de Cer,
cu ajutorul cărora zbor,
peste toate Regretele Destinului,
care ne-a răpus Lumina Divină,
ale cărei trepte,
ni s-au părut undeva-cândva,
atât de greu de urcat,
încât am ales,
să cădem în prăpastia,
Despărțirii,
de unde încercăm să ieșim,
înveșmântați în zalele Cuvântului,
Iubire,
care ne apără de noi înșine,
spre a deveni Ploi de Amintiri,
care să cearnă,
peste Privirile pierdute ale Norocului,
Iluziile Morții.

62) Sângele Cuvântului

Cât de însingurat,
 să fi fost Dumnezeu,
fără Ochii de Cer,
 ai Destinului tău,
încât a trebuit,
 să clădească o întreagă Lume,
pe care să ți-o așez,
 la picioarele rănite ale Fericirii,
care să se vindece,
cu sângele Cuvântului,
care ne-a unit,
pe țărmul lovit de uraganele Iubirii,
la pieptul unui Timp,
 al Iluziilor Morții,
pe care nu vom putea niciodată,
să-l vindem,
 la Târgul părăsit de Profunzime,
al Iluziilor Vieții.

63) Spre Zările Nemuririi

Ziduri de cremene,
se lovesc scânteind,
de Zodiile Destinelor noastre,
pentru a aprinde,
Flacăra Focului Sacru al Iubirii,
pe care Dumnezeu o aștepta,
încă de dinainte,
de a fi clădit Universul,
Gândurilor și Aspirațiilor,
unei Lumi,
pe care nimic altceva,
n-ar fi reușit să o mântuiască,
de toate Păcatele ei Originare,
care ne-au fost date drept răsplată,
pentru a le deznoda tăriile,
pierdute adânc,
în Sângele fierbinte al Săruturilor,
pe aripile cărora zburam,
spre Zările Nemuririi.

64) Cotidianul Despărțire

Mă sfârșesc,
 de Zodia Norocului Iubirii,
pe care am dus-o,
 pe spatele Tristeții,
înrobind,
căile nebătătorite,
 ale Corăbiilor de Vise,
care au naufragiat,
lângă Amintirea privirii tale,
ce-mi răscolea Deșertul Sângelui,
brăzdat de Caravanele Dorurilor,
ce transportau mirodeniile Cuvintelor,
care ne-au lovit,
Speranțele,
într-atât încât,
le-am declarat pierdute,
la mica publicitate,
 ale Cotidianului Despărțire.

65) Vulcanul din tine

Răpește-mi Nemurirea,
ascunsă în Sufletul Străinului din mine,
pe care ți-aș oferi-o,
drept cadou,
al Dumnezeului unei Iubiri,
care nu-și putea concepe Creația,
fără Ochii de Cer,
ai Privirii,
Vulcanului din tine,
pe care-l simt,
cum îmi erupe Viitorul,
transformându-l în lava Eternității,
care va incendia întregul Univers,
al Iubirii,
pe care Destinul,
l-a avut vreodată,
în Inima sa.

66) Pansamente

Mai poți zâmbi Nemuririi?,
pe care ne-a dat-o,
un Destin al Nimănui,
din Steaua Despărțirii,
care ne va lumina,
Pașii însângerați ai Viitorului,
pentru totdeauna,
fără să mai existe pansamente,
pentru Cuvântul,
rece și insensibil,
în care ne-am refugiat,
Amintirea,
ce pare că nu mai aparține,
nici măcar gardurilor sparte,
ale Sentimentelor,
care-au părăsit,
Lumea Ochilor de Cer,
ai Privirii tale.

67) Prezent fără de Sfârșit

Iartă-mi Eternitatea,
dacă n-a știut,
 cum să-ți clădească,
cărămizile Sentimentelor,
pe care să urcăm,
 treaptă cu treaptă,
până la Ochii de Cer,
ai Adevărului Absolut,
din Steaua Iubirii,
 care ne-ar fi călăuzit,
Nemurirea,
traversând toate Universurile,
 concepute de Dumnezeu,
pentru a ne îmbrățișa,
Prezentul fără de Sfârșit,
al Împlinirii.

68) Vârsta Tristeții

Remușcări,
rupte,
din razele Zorilor,
care ne mușcă cu dinții de lapte,
ai Viitorului,
Deșertăciunea,
ca mai apoi să cadă,
pe foile rupte ale Calendarelor,
schimbându-ne mereu,
Vârsta Tristeții,
pentru a mușca,
din sfârcurile unei noi Zile,
a Singurătății.

69) Profunzime Sentimentală

Zodii aruncate la gunoiul Uitării,
cu tot cu Fericirea,
pe care o țineau în pântecele Timpului,
spre a fi născută,
în Nesfârșirea Privirii,
unde nu se vor mai auzi,
Pașii fără de sfârșit,
ai Profunzimii Sentimentale,
pe care Dumnezeu o făurise,
pentru Cuvântul Său Primordial,
din care ne-am fi putut clădi,
acoperământ de Vise,
să dăinuie pentru totdeauna,
Realității,
de a rămâne împreună,
în Steaua fără de nume,
a Iubirii,
care n-ar fi căzut niciodată,
în Lacrima de sfârșit de Lume,
a Despărțirii,
în care ne-am înecat,
Viitorul,
fără să-l mai putem spăla vreodată,
de Păcatul Originar,
de a ne fi născut,
Iluziile Morții,
în care ne vom înveșmânta Destinul,

pentru Veșnicie.

70) Dintre două Existențe

Valuri de Riduri,
lovesc fruntea obosită a Timpului,
al cărui handicap constă,
în faptul că nu poate recunoaște,
 eternitatea propriilor Clipe,
care i-au dat naștere,
din cochilia de rouă,
a Lacrimii unui Dumnezeu,
bolnav de Iubire,
în singurătatea unui Univers,
unde încă nu se născuseră,
Ferestrele de Cer ale Luminii Divine,
pe care să le deschidem,
chiar dacă ne va lovi,
Vântul Iluziilor Morții,
cu răceala lui de sfârșit de Lume,
din care să ne facem casă și masă,
pe podul de piatră,
al Sărutului,
dintre două Existențe,
ale Iluziilor Vieții și ale Iluziilor Amintirii.

71) Pe buzele fierbinți ale Cuvintelor

Cărări de Vise,
rătăcesc pe buzele fierbinți,
ale Cuvintelor,
în care vrem să ne ascundem,
Iluziile Fericirii,
ca nu cumva,
praful Iluziilor Morții,
să le umbrească,
Eternitatea,
din care ne hrănim în fiecare Clipă,
mestecându-i Timpul,
pe care-l ține captiv,
între gratiile Simțămintelor,
pe care le-am aprins,
cu Focul Sacru al Stelei,
care ne luminează Destinul,
până dincolo de noi înșine.

72) Pe Tărâmul Iubirii

Cred că Dumnezeu,
nu a simțit atât de intens,
atunci când a rostit Cuvântul Iubire,
pentru prima dată,
precum trăiește Sărutul Privirilor,
Ferestrelor de Cer,
pe care le deschidem,
cu fiecare Vis,
pe care-l rostim,
pe Tărâmul Iubirii,
unde respirăm Eternitatea,
orfană de toate Iluziile Țărânii,
pe care ne-am născut,
Moartea dar și Învierea,
în care ne-am refugiat acum,
Iubind.

73) Să-l folosim Mortar

Risipește-mi Sufletul,
în Zorii de Lumină Divină,
a Respirației Iubirii din tine,
pentru a mă integra,
în Absolutul Adevărului,
pe care cu toți îl rostesc,
dar nimeni nu-l cunoaște cu adevărat,
numindu-se,
Iubire,
dar pe care vrem,
să-l folosim,
Mortar,
la construcția Catedralei,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
fără să înțelegem vreodată,
că Eternitatea lui,
nu le va putea accepta,
niciodată,
pe acestea.

74) Nu mai reușea să rostească nimic

Podurile de Priviri,
ruinate,
tot mai vor să fie trecute,
de o Clipă Eternă,
pe care am pierdut-o fără să știm,
din buzunarul unei Lacrimi,
care se îndrepta grăbită,
spre buzele reci și încremenite,
ale unui Cuvânt,
cu nume de Iubire,
care nu mai reușea să rostească nimic,
chiar dacă în Nemurirea lui,
ar fi putut spune mai mult,
decât,
ar fi povestit întreaga Lume,
propriilor ei Iluzii ale Morții,
Vieții și Fericirii,
la un loc.

75) Sicrie de Cuvinte

Ziduri de granit sentimental,
străjuiesc statuile Inimilor de Plumb,
ale Lacrimilor tremurătoare,
din crengile tăiate ale Clipelor,
care nu vor mai înmuguri,
niciodată,
Iubirea,
fiind prelucrate,
în Atelierul de tâmplărie stelară,
al Dumnezeului Despărțirii noastre,
de către Destin,
în Sicrie de Cuvinte,
în care ni se va înmormânta Viitorul,
pe care-l vom conduce,
pe ultimul drum al Regretelor Eterne,
din Cimitirul Privirilor,
care ne-au părăsit,
în cavourile triste și reci,
ale Amintirilor.

76) Deșertul Nimănui

Eram atât de mult Nesfârșit,
încât ni s-au înecat până și Cuvintele,
în Iluzia Fericirii,
care se vroia Eternă,
până și în Cimitirul Viselor,
unde ne-am ucis Viitorul,
crezând că vom rămâne mereu într-un Trecut,
al Nemuririi,
fără să știm,
că aceasta nu poate călători pe aripile Timpului,
alături de care am fost predestinați,
să zburăm,
împreună cu Iluziile Vieții și ale Morții,
peste râul învolburat al Iubirii,
pe care atât de puțini l-au străbătut,
de la un mal de Privire la celălalt,
ca să afle în cele din urmă,
că ajunsese pe tărâmul fără de nume,
al Iluziei Fericirii și Amintirii,
din Deșertul Nimănui.

77) I-a dat Viață Cuvântului

Cer de Nisip,
evadat din clepsidra spartă a Timpului,
care și-a renegat,
până și Clipa Eternității,
ce i-a dat Viață,
Iluziei Cuvântului,
din care,
și-a clădit,
propria sa Zi,
la fel de trecătoare ca și el,
peste podurile putrezite,
ale Nonsensului Existențial,
pe care l-a împărțit cu Iubirea,
unui Dumnezeu,
al Tristeții și Suferinței,
care ne-a zidit,
după chipul și asemănarea Sa,
ucigând,
toate Clipele Iluziilor Vieții și Morții din noi,
într-o mirifică horă,
a Deșertăciunii,
în dansul căreia ne-am prins,
atât Nașterea cât și Moartea,
Sângelui care fierbea,
în ființele Viselor noastre.

Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia

Sorin Cerin

Sorin Cerin (*n. 25 noiembrie 1963 la Baia Mare*) este un important filosof, autor de aforisme, eseist, poet și romancier român , născut pe numele **Hodorogea Sorin.** Este fiul **Rodicăi Hodorogea**, născută **Pintea**, fiica protopopului **Pintea Iuliu**. Din 1987 ia numele de Cerin prin căsătoria sa cu avocata **Cerin Mariana**. Motivează acest gest prin faptul că era fiul vitreg al celui căruia îi purta numele.[1] Curând se desparte de aceasta iar din anul 2000 se recăsătoreşte cu inginera **Dana Cristina Gorincioiu** [2]. Sorin Cerin este membru de onoare al Asociației Canadiene a Scriitorilor Români A.C.S.R.[3] care editează revista Destine literare[4]

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

Cuprins

[ascunde]

Biografie

Marea parte a copilăriei o petrece la parohia bunicului său, preot ortodox, situată în comuna Săuca,

judeţul Satu Mare.Acea casă parohială era locul unde a copilărit şi poetul maghiar Kolcsey Ferencz unul dintre scriitorii reprezentativi ai Ungariei.[5]După terminarea liceului la Baia Mare, urmează cursurile Institului de Limbă şi Cultură Italiană din Bucureşti. Participă activ la Revoluţia din decembrie 1989 fiind printre primii care reuşesc să intre în fostul Comitet Central. După evenimentele din decembrie devine redactor al secţiei politice al cotidianului *Dreptatea* al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat. Datorită mineriadelor din cauza cărora a avut de suferit, alege calea exilului şi se refugiază în Statele Unite ale Americii. După câţiva ani se reîntoarce în România, stabilindu-se la Bucureşti, pentru a mai lipsi doar o perioadă când se afla pe continentul australian în calitate de corespondent internaţional de presă pentru Australia.[6][7]

Procesul Wikipedia

Sorin Cerin a dat în judecată [8],[9] unii dintre administratorii sau foști administratori ai Wikipediei românești pe motiv că aceștia ar fi susținut, după cum anunță, pentru prima dată, postul de televiziune **Digi24** dar și alte pagini de știri[10],[11],[12] că **„Practic nu există material independent, serios care să-i probeze**

notabilitatea, opera este ignorată de specialiști.”[13]. După această decizie privind ștergerea articolului Sorin Cerin din Wikipedia s-a cerut recuperarea respectivului articol pe motiv că sunt nenumărați specialiști universitari, recunoscuți de mediul academic, ca fiind critici literari importanți, care au scris despre opera lui Sorin Cerin încă de atunci. Rezultatul a fost:"***Nu se mai discută de mult la obiect. Pagina rămâne ștearsă."***, după ce **s-a cerut insistent ca să nu se discute despre recuperare și argumentele aduse**,contrar tuturor politicilor și principiilor Wikipedia.[14]În cele din urmă scriitorul Sorin Cerin a protestat pentru modul calomnios în care a fost tratat. **Rezultatul este că Sorin Cerin a fost pus sub interdicția de a mai putea răspunde pe Wikipedia, pe termen nelimitat, deoarece se dorea ascunderea adevărului referitor la recunoașterea sa, în diverse reviste de specialitate, recunoaștere, care a fost pusă la îndoială, de către anumite persoane particulare, ce colaborează sau colaborau la proiectul Wikipedia, care l-au defăimat și calomniat pe Sorin Cerin, aducându-i grave prejudicii de imagine, persoane particulare, ascunse în marea lor majoritate sub diverse porecle, ale căror colaborări se bazează pe voluntariat, care au**

înlocuit rolul Justiției Române, unica în măsură să stabilească o interdicție pe teritoriul României, cu bunul lor plac. Practic cenzurat fără scrupule exact ca și în perioada anilor cincizeci când multor scriitori le era interzis accesul în dicționare sau enciclopedii.[15] O astfel de cenzură se desfășoară și azi într-o Românie, considerată, democratică.Acest proces a fost declinat **Tribunalului București**, deoarece ar fi de competența sa și nu a **Judecătoriei Sectorului 3**, a cărei competență ar face obiectul de *necompetență materială*, motiv pentru care ar fi necesară o instanță de un grad ierarhic superior.

Despre creaţia literară

Debut absolut

În 1986 debutează cu poezia intitulată *Marină* în *Almanahul BTT*, semnând cu pseudonimul Sorin Mara Angel sub care publică un an mai târziu un interviu cu criticul Alexandru Piru în revista Viaţa studenţească. În acea perioadă mai mulţi compozitori scriu melodii pe versurile lui, cum ar fi *Vasile Veselovski*, *Elly Roman*, *Dan Beizadea* şi alţii.

Debut editorial

În 2003 a debutat editorial cu romanul *Destin*.

Presa culturală

Apare în revistele de cultură:**Convorbiri literare**, nr.9,(237),septembrie, 2015, paginile 25-28[16][17],**Familia** decembrie 2009 pag.216[18], ianuarie,2015, pag.60[19], iulie-august, , numarul 7-8, 2015, pag.242 [20], nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18 [21] **Oglinda literară**, **Levure Litteraire**[22],**Destine literare** din Montreal Canada,unde este publicat în fiecare număr al revistei, începând cu numarul 5 din aprilie - mai 2009 și până în prezent,[23] **Caiete silvane**[24][25]**Nord literar**, nr.11(150), noiembrie 2015, pag 11[26]**Napoca News**[27]**Cronica română**, **Luceafărul de dimineață**,**Kogaion Review**[28], **L' etoile du Danube**,**Luceafărul** [29] **Luceafărul românesc**[30], *Ecoul*, *Viaţa literară*, **Monitorul cultural**,**Zona Interzisă** din Australia etc. Apar fragmente din opera literară şi filozofică,interviuri sau recenzii critice asupra operei scriitorului.

Aprecieri critice despre poezia filozofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12

noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei

armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta

problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și

unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în

fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

- **Prof.univ.dr.Elvira Sorohan** Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan

în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol,[31] Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,numărul 9,(237),paginile 25-28, 2015 [32] sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:"Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică descrescendo, uşor de înţeles, Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului

Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist avant la lettre. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, ne varietur, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt

preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e Ierarhia Deşertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea

poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia Industrie a Cărnii Existenţiale: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete. Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”,

frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat,

presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia Ierarhia Deşertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre

nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în Vis şi realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în Feline Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia Jocul de-a Viaţa cu Moartea, este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice

ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”. Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce Matematica existenţei şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel. Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este Desfrîu. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia Desfrîu, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi

mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un artifex, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces."

- Ana Blandiana:"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi

scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom,

meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în

care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al

aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet,

întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de

determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie

morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără

răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Aprecieri critice despre opera sapiențială, aforistică la Sorin Cerin

---

- **Fabrizio Caramagna** declara despre Sorin Cerin în Culegere de înţelepciune, că este:"**O operă monumentală ce scrie istoria aforismului. Sorin Cerin este considerat unul dintre cei mai importanți scriitori de aforisme. Este autorul monumentalei lucrări, care scrie în prezent istoria aforismului, intitulată Culegere de Inţelepciune, ce include 11 486 de aforisme, structurate în 14 volume. Culegere de înţelepciune este considerată una dintre cele mai extinse opere din domeniul aforistic, până în prezent.**"
- *Prof.univ.Dr.*Ion Dodu Bălan considera despre Sorin Cerin că:" este un autor de studii filozofice pe teme îndrăzneţe şi ambiţioase despre nemurire, efemeritate şi eternitate, despre moarte, neant, aneant, credinţă, dor, etc.În faţa unei asemenea creaţii suntem datori să stabilim nuanţe, să aşezăm specia în istoricul ei.Specia aceasta zisă sapienţială cunoaşte o îndelungată tradiţie în literatura universală, de la Homer la Marc Aureliu, François de la Rochefoucauld, Baltazar Garcian, Arthur

Schopenhauer şi numeroşi alţii iar în literatura română de la cronicarii secolelor XVII şi XVIII, la Anton Pann, Constantin Negruzzi, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Garabet Ibrăileanu,Lucian Blaga, George Călinescu până la Corneliu Vadim Tudor.Marele critic şi istoric literar, Eugen Lovinescu, exprima odată părerea şi sublinia „caracterul aforistic", sapienţial, ca una dintre particularităţile care fac originalitatea literaturii române, găsindu-i justificarea în legătura cu firea poporului român, iubitor de proverbe admirabile.Chiar dacă a trăit un timp în afara ţării, Sorin Cerin şi-a purtat după cum ne spun aforismele sale – ţara în suflet, fiindcă vorba ilustrului poet Octavian Goga „ori unde mergem suntem acasă pentru că până la urmă toate drumurile se isprăvesc în noi".În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experienţa proprie a unui suflet sensibil şi a unei minţi lucide, dar şi Welthanschaung-ul neamului din care face parte, exprimată într-o formă concentrată, densă.Sorin Cerin este un „moralist" cu o gândire şi sensibilitate contemporană. Unele din aforismele sale concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers.Multe din formulările sale gnomice sânt expresia unei minţi iscoditoare,

a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată pe observarea pertinentă a omului şi a vieţii, dar şi pe o bogată informaţie livrescă.Astfel, el se încumetă să definească nemurirea ca „eternitatea clipei" şi recunoaşte „libertatea destinului de a-şi recunoaşte propria sa moarte în faţa eternităţii", „clipa eternă a lui Dumnezeu care se oglindeşte la infinit în Cunoaştere, devenind trecătoare, deci Destin care este imaginea nemuririi"."Nemurirea este pustiu doar pentru cei care nu iubesc","nemurirea este jocul de lumini al Fiinţei cu Destinul pentru a înţelege ambii importanţa iubirii.Fireşte literatura gnomică, sapienţială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigenţe.A dovedit-o în capacitatea de a pune Absolutul în corelaţie cu Adevărul, Speranţa, Credinţa, Păcatul, Minciuna, Iluzia, Deşertăciunea, Destinul, Absurdul, Fericirea, etc.Un exemplu de corelare logică a astfel de noţiuni şi atribute ale Fiinţei şi Existenţei, ni-l oferă aforismele despre Dor din volumul Revelaţii 21 Decembrie 2012.Bogate şi variate în conţinut şi expresie, definiţiile, judecăţile de valoare asupra uneia dintre cele mai specifice stări sufleteşti ale românului,"Dorul", noţiune greu traductibilă în alte limbi, pentru că e altceva decât

saudode-le portughez, soledad-ul spaniol, spleen-ul englez, zeenzug-ul german, melancolie,francez.Fireşte, mai este loc pentru îmbogăţirea acestui capitol, dar ce s-a realizat este foarte bun. Iată câteva exemple care pot fi luate de „pars pro toto” pentru ambele cărţi: „Prin dor vom fi mereu împreună loviţi de aceleaşi valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea de eternitatea lacrimii noastre”, „Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naşte într-o zi ochii tăi”,„Dorul este libertatea de a fi a iubirii”,„Dorul este focul care arde viaţa pregătind-o de moarte”.".

- *Prof.univ.Dr.*Adrian Dinu Rachieru afirmă:"..putem, pensa, desigur formulări citabile, chiar memorabile.Viaţa de pildă, este "epopeea sufletului", viitorul ni se înfăţişează ca "părintele morţii".În fine părăsind "lumea ţărânei" intrăm în spaţiul virtual, în "eternitatea clipei" (ce ni s-a dat).
- **Prof. univ. dr. Florentin Smarandache**, sublinia despre opera aforistică a lui Sorin Cerin, în revista Destine literare, nr. 39, pag. 92, iulie-octombrie 2016,[33] sub titlul, Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, că, citām:"Am citit cu interes volumele de aforisme şi de suflet ale

scriitorului Sorin Cerin. Am afinităţi deosebite pentru literaţii care au cunoscut exilul, deci au fost în aceeaşi situaţie ca subsemnatul. După mineriade, emigrează în Statele Unite, unde locuieşte câţiva ani, apoi revine în România. Domnul Cerin, născut în anul 1963, la Baia Mare, a urmat studiile la Institutul de Limba şi Cultura Italiană din Bucureşti. În prezent este membru de onoare al Asociaţiei Canadiene a Scriitorilor Romani.A debutat cu poezie în anul 1986, iar în volum cu romanul Destin în anul 2003. În ultima perioadă s-a dedicat aforismelor şi meditaţiilor filozofice (logica şi fenomenologia coaxiologica).Mulţi critici au evidenţiat valoarea scrierilorsale, pecum Adrian Dinu Rachieru (—formulări citabile‖), Al. Florin Tene (—sensurile adânci ale revelaţiilor‖), Maria Ana Tupan (—amestecul paradoxal de disperare şi energie‖), Ion Vlad (—reflexivitatea e dominantă creaţiei sale‖), Cornel Moraru (—profet al neantului‖), Theodor Codreanu:—Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist‖ –cu care subscriu din plin.În creaţiile sale se simt reverberaţii paradoxiste (—Ploi de foc‖), pesimiste (‗'Nonsensul existenţei‖, —Învaţă să mori‖), metaforice (—Zâmbetul este floarea sufletului‖),

logice(—Bineînţeles că şi moartea dispare odată cu fiinţa‖).Unele aforisme sunt memorabile, transformând autorul lor într-un eseist important. Aşteptam cu interes noile sale volume."

- Prof.Dr.Ion Pachia Tatomirescu susţine:"un volum de aforisme, Revelaţii – 21 Decembrie 2012, paradoxiste în majoritatea lor, salvându-se printr-un „curcubeu“ în treizeci şi şase de „culori-teme“ – un curcubeu propriu deci –, ca un steag fluturând în cerul, în priveliştea Fiinţei (luăm sintagma în accepţiunea lui Platon, din Phaidros, 248-b), ori din înrăzărita margine a Ei, pentru că autorul, deopotrivă poet, romancier şi sofist, „părinte al coaxialismului“, sau lirosof, du-pă cum i-ar fi zis Vl. Streinu (pe vremea cercetării operei lui Lucian Blaga), ştie să se exercite întru catharsis pe arcul-orizont al cunoaş-terii metaforice din complementaritatea bătrânei, veşnicei Câmpii a Adevărului" sau "Înstrunarea paradoxistă a aforismelor lui Sorin Cerin într-un „curcubeu“ de treizeci şi şase de „culori-teme“ – cum spuneam mai sus – încearcă să circumscrie „sacrei date“ de 21 decembrie 2012: absolutul («Absolutul Omului este numai Dumnezeul său»), absurdul («Absurdul Creaţiei este Lumea născută pentru a muri»), adevărul («Adevărul este zăpada

topită a Cunoaşterii, din care răsare iluzia lumii»), amintirea («Amintirea este lacrima Destinului»), cunoaşterea («Cunoaşterea se limitează la a nu avea limite»), cuvântul («Cuvân-tul este esenţa păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine, realizând că este lipsa din neant: dorul neantului»), destinul («Destinul este urma lăsată de gândul lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru»), deşertă-ciunea («Deşertăciunea renaşte doar la maternitatea visului de a trăi»), dorul («În dor stă întreaga esenţă a lumii»), Divinitatea Supremă / Dumnezeu («Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubeşte fiindcă iubirea este Dumnezeu»), existenţa («Existenţa se hrăneşte cu moartea pentru a naşte viaţa»), fericirea («Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi»), fiinţa («Fiinţa şi Nefiinţa sunt cele două căi ale lui Dumnezeu, pe care le ştim noi, din infinitatea de astfel de căi»), filosofia («Filosofia este desăvârşirea frumuseţii spiritului uman în faţa existenţei»), frumuseţea («Frumuseţea este poarta deschisă către graţiile cerului»), gândul («Gândul a născut lumea»), genialitatea («Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecţiunii») / geniul («Geniul înţelege că unica frumuseţe a lumii constă în iubire»), greşeala

(«Greşeala nu poate greşi niciodată»), haosul («Haosul este sensul fiinţei faţă de perfecţiunea nefiinţei»), iluzia («Iluzia este esenţa regăsirii în neant»), infinitul («Infinitul este gardianul întregii existenţe»), instinctul («Instinctul este simţirea de către nefiinţă a fiinţei»), iubirea («Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului»), lumina («Lumina este marea revelaţie a lui Dumnezeu faţă de el însuşi»), moartea («Moartea nu poate muri»), ochiul / ochii («În spatele ochilor se ascunde sufletul»), politica («Gunoaiele umanităţii îşi găsesc singure locul: sunt bogate!»), răutatea («Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii»), religia («Religia este speranţa îndoctrinată»), Satan («Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii»), sinuciderea («Societatea este structura sinuciderii colective cel mai adesea inconştiente sau foarte rar conştiente»), speranţa («Speranţa este cel mai apropiat partener»), timpul («Timpul primeşte moartea, trecând în amintire Destinul»), viaţa («Viaţa este naufragiul timpului pe ţărmul morţii»), viitorul omenirii şi 21 decembrie 2012 («Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viaţa» / «Începând cu 21 decembrie 2012, veţi realiza că moartea este

veşnica viaţă curăţită de murdăriile acestei lumi»), şi visul («Visu-i împlinirea nonsensului»)."

- **Al. Florin Țene** afirma despre volumul de aforisme intitulat Revelații că: "recenta carte a scriitorului Sorin Cerin”Revelaţii-21 Decembrie 2012”apărută la editura PACO-2008,Bucureşti, cu o ” postfaţă” pe ultima copertă semnată de Al. Florin Ţene, este structurată în 36 de secvenţe cuprinzând cuvinte asupra cărora filozoful s-a aplecat, explicându-le şi interpretându-le filozofic şi chiar etimologic.Înainte de a plonja, prin interpretare, în sensurile adânci ale revelaţiilor trebuie să explicăm ce înseamnă acest cuvânt,ce stă la baza şi etimologia lui.Cuvântul vine de la latinul revelatio, însemnând o dezvăluire, neaşteptată descoperire a unui adevăr ascuns,a unei taine,a unui talent.În concepţie religioasă însemnând o dezvăluire a voinţei lui Dumnezeu, făcută unor persoane,în mod supranatural.Cartea are substanţă filozofică,chiar dacă reflecţiile lui Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme,ordonate tematic şi alfabetic,de fapt sunt adânci expresii ce exprimă o substanţă filozofică, uneori cu sens de previziune.Spuneam mai de mult că sunt probleme pe care le poţi înţelege prin lecturi şi lecturi prin care îţi poţi

limpezii şi înţelege problemele. Cartea de faţă face parte din a doua categorie, îmbogăţind pe cititor cu suportul şi înţelepciunea unor meditaţii profunde şi originale.Sorin Cerin, prin această carte, se înfăţişează cititorilor săi cu un bagaj de cultură vastă şi cu o referinţă variată. Îmi dau seama că îl are ca model pe Bergson, dar şi pe existenţialişti. Nu este departe de Goethe şi-l cunoaşte pe Socrate care spunea: Căci atunci întreaga veşnicie nu pare a fi altceva decât o singură noapte senină. De la acest punct pornesc Revelaţiile autorului nostru. Iată ce frumos spune: Viaţa este epopeea sufletului printre clipele irosite ale eternităţii.Aceste cugetări sunt adevărate micropoeme şi ele exprimă sensuri, trăiri, interpretări ce-l apropie de axiomele şcolii ionice,principiile deveniri lui Heraclit: Destinul nu poate începe şi nici sfârşi,fiind sinele începutului şi sfârşitului. Autorul acestui volum de revelaţii este un bun cunoscător al limbii române şi exprimă o logică, originală, a cuvintelor din care, uneori, izvorăşte ilogicul sensurilor date de cuvinte sau din propoziţiile formulate. El iubeşte schemele filozofice cu depăşirile limitelor cunoaşterii, prin ontologic ajungând la gnosologic.Unde metafora,comparaţia fără termenul de comparat,

are rolul de pelerină de sub care autorul scoate mâna să „vadă“ dacă ”plouă“ cu lumină. Şi întradevăr plouă cu lumina înţelepciuni,fiindcă autorul cunoaşte faptul că limba română are posibilităţile infinitului în exprimare. Fericiţi aceia care n-au ameţit aplecându-se peste abisul ei."

Culegere de înţelepciune

Una dintre cele mai prestigioase edituri româneşti, Editura Eminescu, îi publică în toamna anului 2009 întreaga operă sapienţială incluzând toate volumele de aforisme scoase înainte cât şi alte volume care nu au văzut lumina tiparului până la acea dată.Academicianul Gheorghe Vlăduţescu, filosof, una dintre cele mai mari somităţi din cadrul filosofiei culturii şi umanismului consideră despre :" *Culegere de înţelepciune*:"**Literatura sapienţială are o istorie, poate, veche cât scriitura însuşi.Nu numai în Orientul Antic, dar şi în vechea grecie „ înţelepţii” au ales forma apoftegmatică (sentenţiară), uşor memorabilă, pentru a face, ceea ce se numea în tradiţie elină, paideia, o educaţie a sufletului pentru o formare a lui.Şi în cultura românească tradiţia este bogată.Dl. Sorin Cerin se înscrie în ea făcând o operă de tot remarcabilă.Maximele – reflecţiile sale concentrează o experienţă de viaţă şi culturală şi din prea plinul ei se împărtăşeşte**

altora.Tuturor acelora care vor deschide paginile acestei cărţi de învăţătură, ca orice carte bună, ea le va răsplăti prin participare la înţelepciune, gândul bun al lecturii ei. Această consideraţie asupra operei sapienţiale ceriniene a apărut în:Destine literare din Canadapaginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [34]De pe coperta acesteia aflăm următoarele: "Culegerea de faţă conţine toate volumele de aforisme tipărite dar reeditate acum, cât şi cele ce urmau să vadă lumina tiparului până la această dată.Este o ediţie de referinţă a operei sapienţiale ceriniene.Deschizând cartea aflăm de pe prima pagină ce anume lucrări conţine:"În această culegere este publicată întreaga operă de aforisme scrise până la data bunului de tipar din octombrie 2009 de autor, însumând **7012** aforisme.Apar pentru prima oară operele de aforisme:Întelepciune,Patima,Iluzie şi realitate cât şi reeditările revizuite:Revelaţii 21 decembrie 2012,Nemurire şi Învaţă să mori.Toate operele de aforisme care au cunoscut si înainte lumina tiparului vor fi citate doar in actuala formulă îmbunătăţită a ediţiei de referinţă."Recenzii şi ecouri în presă:Cronica română - *Mai mult decât o "Culegere de înţelepciune"* [35][36]Altermedia România-

Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin[37]Revista Familia-O "Culegere de înţelepciune" (noiembrie-decembrie)2009 pag.214,Azi citesc[38]Român în lume*Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin scrie istorie literară* [39]În anul 2014 apare publicată întreaga operă aforistică a autorului sub titlul de **Culegere de Înţelepciune- Opere Complete de Aforisme- Ediţie de Referinţă** [40]] In limbile română şi engleză, respectiv, **Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition**[41], culegere care conţine un număr de **11486 de aforisme**publicate anterior în 14 volume, incluse în actuala publicaţie.

Maxime celebre

- *Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu ştiu ce este aceasta.*
- *Zâmbetul este floarea sufletului.*
- *Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi.*
- *Să fim optimişti, iubirea mea cea mare, fiindcă avem de partea noastră clipa şi nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe şi nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum şi aici, şi nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, şi această*

urmă va fi îngropată de stele căzătoare, devenind o amintire a unei lumi trecute.

- *Totul este deşertăciune în afară de iubire. Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire şi atât.*

- *Bineînţeles cã şi moartea dispare odatã cu fiinţa*

Coaxialismul

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apare pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.

- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice[42](Statele Unite ale Americii)2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice[43](Statele Unite ale Americii)2017
- Eternitate - Poeme Filosofice[44] (Statele Unite ale Americii)2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice[45](Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice[46](Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice[47](Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice[48](Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice[49](Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice[50] (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice[51] (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice[52] (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice[53](Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice[54](Statele Unite ale Americii) 2016

Pe data de 18 noiembrie 2015 **Sorin Cerin** lansează în cadrul târgului de carte **Gaudeamus**. desfășurat la București,[55][56] cinci noi volume de poezie de meditație, scoase atât în format tipărit cât și online de către editura eLiteratura,[57][58] un proiect susținut de Uniunea Scriitorilor, respectiv Asociația Scriitorilor din București și editura Coresi.

- **A Fi Poet** editura eLiteratura, București 2015
- **O Clipă de Eternitate** editura eLiteratura, București 2015
- **Suntem o Hologramă** editura eLiteratura, București 2015
- **Zile de Carton** editura eLiteratura, București 2015
- **Fericire** editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation[59] United States of America 2016
- Liberul arbitru2015The Free Will - Poems of Meditation[60] United States of America 2016
- Marile taceri 2015 The Great Silences - Poems of Meditation[61] United States of America 2016
- Ploi de Foc 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation[62] United States of America 2016
- Moarte2015 Death - Poems of Meditation [63]United States of America 2016
- Iluzia Vieții 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation [64]United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation[65] United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire 2014

- Politice2013
- Facerea lumii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu2013
- Alegerea Mantuitorului2013

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori[66] 2012
- Parfum de eternitate[67] 2012
- Umbrele Inimilor[68] 2012
- Inimă de piatră amară[69] 2012
- Legendele sufletului[70] 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire[71] 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri[72]2012
- Suflete pereche[73] 2011
- Templul inimii[74]2011
- Poeme de dragoste[75] 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004-2006

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

Volume nonfictiune

- Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii şi dezinformării apărută în limba engleză cu titlul:Wikipedia: Pseudo- encyclopedia of the lie, censorship and misinformation [76][77][78][79] Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie.
- Bible of the Light 2011

Referinţe critice pe autori și publicații

- Elvira SOROHAN [80] Convorbiri literare,paginile 25-28, nr.9 (237),septembrie 2015
- Al CISTELECAN [81] revista Familia nr. 11-12 noiembrie-decembrie 2015, paginile 16-18
- Laura Lazar ZAVALEANU [82]revista Familia nr.7-8, iulie-august, pagina 242, 2015
- Ana BLANDIANA -[83] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [84]
- Ioan HOLBAN [85] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [86]

- Maria Ana TUPAN [87] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [88]
- Cornel UNGUREANU [89]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [90]
- Mircea MUTHU [91]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [92]
- Ion VLAD [93]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [94]
- Cornel MORARU [95] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [96]
- Marian ODANGIU[97] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977[98]
- Fabrizio CARAMAGNA - [99][100],[101][102][103][104][105][106][107][108][109]
- Acad. Gheorghe VLĂDUŢESCU - [110][111]paginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [112]
- Ştefan BORBELY [113] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [114]
- Calin TEUTISAN [115] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [116]
- Ovidiu MOCEANU [117] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [118]

- Gheorghe Andrei NEAGU [119] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998
- Ion DODU BĂLAN:Sorin Cerin-Despre creaţia sapienţială[120][121][122][123]"/[124]Agenţia de ştiri Napoca News,revista Nordlitera,Zona Interzisă, pagina Ligii Scriitorilor din România, Oglinda literară,Luceafărul românesc şi Destine literare din Canada.
- Theodor CODREANU [125] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [126],Dualismul ca ispită a raționalismului, Oglinda literară nr.167, noiembrie 2015, pag.11283-11284-11285 [127]
- Florentin SMARANDACHE: Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, Destine literare, revistă a Asociației Canadiene a Scriitorilor Români, nr. 39, pag.92,iulie-octombrie 2016 [128]
- Ion PACHIA TATOMIRESCU:Aforismele revelarii sacrului dienoc de 21 Decembrie 2012, in cerul lui Sorin Cerin: Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [129]
- Eugen EVU - Fulgurante la Sorin Cerin[130]
- Dumitru CHIOARU [131]
- Al Florin ŢENE: Sorin Cerin un filozof al metaforei şi un poet al

cuvântului [132][133]Agenţia de ştiri Napoca News şi revista Nordlitera.

- Henrieta Anişoara ŞERBAN,Revista Kogaion Review [134] şi Revista Luceafărul Românesc "coaxialismul-de-sorin-cerin"/
- Adrian Dinu RACHIERU: [135][136] Revista Luceafărul românesc, Oglinda literară,nr. 89 din 2009
- Elisabeta Iosif, Mircea Alexandru Pop, Revista Zona Interzisă:Note critice asupra aforismelor şi cugetărilor din "Revelaţii 21 Decembrie 2012" [137]
- Denis Buican,Elisabeta Iosif"revelatii-21-decembrie-2012"-de-sorin-cerin

Bibliografie de critică literară

- Ioan Pachia Tatomirescu, Pagini de istorie literara vlaha de maine [138]
- Eugen Evu, Terapie de joc [139]

Antologii

- **The Little Red Book of Hope**,(Mica carte roșie a speranței)by Nick Lyons and Tony Lyons,*Skyhorse Publishing*; 1 edition (May 7, 2013)USA, pag 102,184 [140]

- **Antologia dell'aforisma romeno contemporaneo**,(Antologia aforismului românesc contemporan) autori Fabrizio Caramagna, Alina Breje, *Genesi editrice*, Italia [141] [142][143][144][145][146][147][148][149]2013
- **Quotes and Sayings: Quotes of Wisdom and Knowledge** by Pamela T Peters,CreateSpace Independent Publishing Platform; Lrg edition (May 6, 2012,USA, pag.35[150]
- **Pathways to Wisdom,: Inspired by Nature with Contemplative quotations** by MS Margaret L. Jackson, CreateSpace Independent Publishing Platform (November 20, 2014USA, pag. 43[151]
- **The Book on Truth and Honesty Quotes** by Neal Ranzoni, CreateSpace Independent Publishing Platform July 23, 2012,USA, pag.125[152]
- **The Book On "Wisdom Quotes" (The Book On Quotes Series)** by Neal Ranzoni,CreateSpace Independent Publishing Platform May 13, 2013,USA,pag.129[153]
- **Antologie de proză contemporană românească**, colecția Sărmanul Dionis, editura

Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești, 2014[154]

- **Antologie de poezie contemporană românească**,colecția Porni Luceafărul,editura Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești,2014[155]
- **Dincolo de cuvânt**, coordonator Valentina Becart, editura Arhip Art, Sibiu[156][157]2012

Dicționare

- **Un Dicționar al Scriitorilor Români Contemporani, volumul IV, Opera Omnia**, pag.137 -146, coordonator Ioan Holban, editura Tipo Moldova, Iasi [158] 2016
- **Cartea ințelepciunii universale** - Dicționar de maxime și aforisme din cultura română și universală, autor Nicolae Mareș, editura eLiteratura, București, [159] [160]2014
- **Dicţionarul scriitorilor români de azi**, autori Boris Crăciun şi Daniela Crăciun-Costin, editura Porţile Orientului, Iaşi. (revista Convorbiri literare)[161] [162]2011
- **Dicţionarul biobibliografic**, autori Anda Dejeu,Nicoleta Avram, Izabela Cerchezan, Andrei Cete, Sandra Cibicenco, Mădălina Olteanu,

Andreia Precub, Roxana Roman, editura Dacia XXI, Cluj Napoca. [163]2011

Lansări de carte

- Lansarea celor cinci carti de poezie de meditatie la targul de carte Gaudeamus 2015 pe data de 18 noiembrie. Acestea sunt: Fericire, Suntem o Holograma, Zile de carton, O Clipa de Eternitate si A Fi Poet. Toate aceste carti sunt scoase de catre editura eLiteratura atat in format tiparit cum se vede in video cat si online. [164][165]
- Lansarea cărții de aforisme Revelații, la biblioteca metropolitană din București, [[2008][166][167]
- Lansarea Coaxialismului la librăria Mihai Eminescu, București, 2007[168][169]

Opera lui Sorin Cerin din arhiva internet

- Internet Archive Sorin Cerin

Sorin Cerin - Cote cărţi în principalele biblioteci din România

---

- Biblioteca Academiei Române
- Biblioteca Naţională a României
- Biblioteca Metropolitană Bucureşti

Sorin Cerin pe Amazon

- Amazon Sorin Cerin De aici pot fi cumpărate cărţile autorului Sorin Cerin, ce întregesc întreaga sa operă, în format tipărit sau kindle.

Sorin Cerin video-interviuri

- Sorin Cerin - Sfinxul din Bucegi si Sacralitate
- Interviu cu Sorin Cerin in parcul IOR
- Sorin Cerin - Despre moarte I
- Sorin Cerin _ Despre moarte II
- Sorin Cerin _ Despre viata
- Sorin Cerin - Despre fericire I
- Sorin Cerin - Despre fericire II
- Sorin Cerin - Despre fericire III
- Sorin Cerin - Despre moarte si divinitatea Luminii
- Sorin Cerin - Ce este viața?
- Sorin Cerin - Despre spiritualitate
- Sorin Cerin - Conștiința Universală
- Sorin Cerin - Despre Dumnezeu
- Sorin Cerin - Amintirea este esența lumii
- Sorin Cerin - Despre coaxialism - Interviul editiei cu Anda Gavril la TV Romania Cultural (2007)

Sorin Cerin pe Goodreads

- Pagina despre Sorin Cerin, cărţi apărute, citate,etc

Sorin Cerin în L'Aforisma nel mondo – letture e scritture aforistiche contemporanee

---

- L'aforisma in Romania, Sorin Cerin

Sorin Cerin pe YouTube

- Pagina de Youtube Sorin Cerin

Citate celebre

- Top Famous Quotes
- Notable Quotes
- Famous Quotes Fusion
- They Said So
- Sorin Cerin Philosopher Quotes
- Citate Sorin Cerin în limba suedeză
- Quote tab
- Sorin Cerin Share Quotes
- Sorin Cerin Quoted Daily
- Citate alese
- Citate celebre
- Citate celebre Rightwords
- Citate de dragoste

- Maxime de Sorin Cerin
- Citate in engleza (Goodreads quotes)
- Citate in engleza (Search Quotes)
- Citate in engleza (Successories Quotes)
- Citate in engleza (Famous Sorin Cerin Quotes)
- Citate in engleza (Famous Quotes by Sorin Cerin)
- Citate in engleza Sorin Cerin Favourite Famous Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Great Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Citate celebre.eu)
- Citate bizi
- Citate Descopera

Poeme

- Poeme de Sorin Cerin

Interviuri în presă cu Sorin Cerin

- Interviu cu filosoful Sorin Cerin

Referiri la opera lui Sorin Cerin

Andrei Hrebenciuc [170] Thomas Leitch Wikipedia U

Categorii: Filozofi români | Autori de aforisme | Scriitori români | Autori români | Eseişti români | Poeţi români | Participanţi la revoluţia

română din 1989 | Naşteri în 1963 | Români în viaţă | Gânditori români

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-LACRIMI
-poeme filosofice-